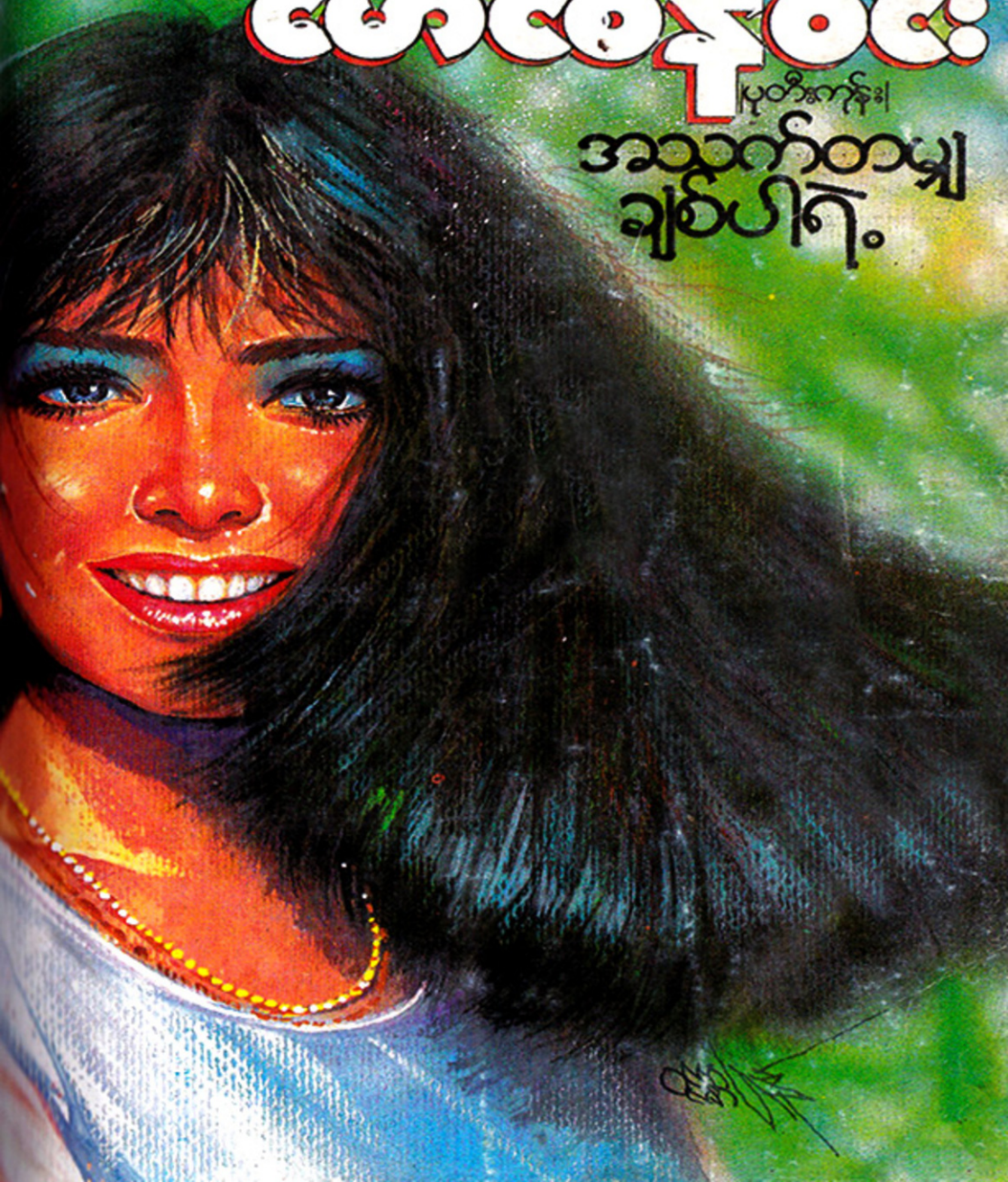

ဟေ့မိန်း

ပုထိုးကန်ဒါ

အသက်တမျှ
ချစ်ပါရဲ့

Handwritten signature or artist's mark.

နိဒါန်း

သီရိဆောင်ရွှေ၌ နှင်းတို့ ဝေ့ဝဲမှုန်ရီနေသည်။ ။

ရေတမာပင်ရွက်ဖျားတို့ ၌ နှင်းပွင့်များ တွဲခိုလျက်ရှိမည်။

အအေးဒဏ်ကို အံတုလျက် ဟိုတစ်စု သည် တစ်စု သီချင်းဆိုနေကြ
သော အုပ်စုကလေးများကို တွေ့မည်။

ကာလ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ထာဝရ မပျောက်ကွယ်နိုင်သော တ
က္ကသိုလ်၏ အစဉ်အလာ စွဲမက်စရာကလေး တစ်ခုဖြစ်မည်။

ထိုအစဉ်အလာနှင့် ဆက်နွှယ်လျက်....

ကြည်နူးချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ကလေးများ

ကြေကွဲကျွမ်းမြည့် လွမ်းသနေစရာ ပုံပြင်ကလေးများ

နှလုံးသားအချို့မှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်နေတတ်ပြန်ပါသည်။ ။

သီရိဆောင်ရွှေမှာ တေးသံကလေးများ ဝေ့ဝဲလွင့်မျောနေသလို နှ
လုံးသား ရာဇဝင်ကလေး များ သည် လည်း မပျက်မပျောက် ပေါက်ပွား
တည်ရှိနေဦးမည်လေ။

ဟိုး...တစ်ခေါက်က ဆောင်းည တစ်ည။

အခုလို နှင်းကလေးတွေ မှုန်မှုန်ကျနေတုန်းကပေါ့....

အပိုင်း (၁)

(၁)

“နှင်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လား.... နှင်းကလေးတွေမှ ဟုတ်ရဲ့ လား... သံသယ တောဝယ်.... မောတယ် အချစ်ရယ်.... ပန်းချီကဗျာထက်လှတဲ့သီ လာတက္ကရဲ့ ကျွန်းညိုမြဝယ်....”

ခိုင်ထွန်းက အဆိုပိုဒ်ကို နောက်တစ်ကျော့ပြန်ဝင်အပြီး၌ အောင်မြင် ထံမှ ဆေးပေါ့လိပ် တောင်းကာ မီးညှိဖွာရှိုက်လိုက်၏။

ညဉ့်နက်လှပြီမို့ ကားလမ်းမမှ ကားတစ်စီးတလေဖြတ်သွားသံကို သာ ကြားရသည် ။

အဆောင်ပေါ်ရှိ အခန်းတိုင်း၌ မီးများ လင်းကာ တချို့ အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး စာကျက်နေ ကြသည် ထင်၏။

အဆောင်ဝရန်တာ၌ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သိပ်မတွေ့ရ။

“ကျွန်တော် စိမ်းလဲ့ညို ဆိုချင်သေးတယ် အစ်ကိုကြီး”

ခိုင်ထွန်းက ကိုသက်ကို လှမ်းပြောသည် ။

ကိုသက်ကို သူတို့ အသိုက်အဝန်း တစ်ခုလုံးက အစ်ကိုကြီးဟု ခေါ်သ ည် ။ ကိုသက်က သူတို့လို ကျောင်းသားမဟုတ်တော့။ သူတို့ ထက် အလျှင် ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်ခန့်က ကျောင်းပြီးသွားပြီး ပြည်မြို့တွင် စီးပွားရေး

အခြေချကာ နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ။

တစ်လကိုပုံမှန် တစ်ခေါက်လောက်လာကာ စီးပွားရေးအဖြစ် အရောင်းအဝယ်လည်း လုပ် ညဘက်ကျ သူတို့ အုပ်စုနှင့် အတူ အဆောင်တွေကိုလိုက်ကာ သီချင်းဆိုပေးတတ်သည်။ ။ မယ်ဒလင် နှင့် ဂစ်တာကို ပိုင်ပိုင်တီးခတ်နိုင်ပြီး အဆိုကိုလည်း ဆွဲဆွဲငင်ငင်ဖြင့် ဆိုတတ်သည်။ ။ အသက်က သူတို့ ထက် ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်ကြီးသည် မို့ အားလုံးက ဝိုင်းဝန်း ချစ်ကြောက် ရိုသေကြရ၏။

သီချင်းဆိုနေလျှင် ဘေးနားမှာ စကားအကျယ်ကြီး ပြောသည် ကိုပင် မကြိုက် ငြိမ်၍ နားထောင်နေမှ ဒါမှ မဟုတ် လိုက်ဆိုနေမှ ကြိုက်သည်။ ။

အဆောင်ဝင်းထရုံရှိ သံတိုင်ကိုလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ခိုင်ထွန်းက စိမ်းလဲ့ညို သီချင်းကို ဆိုနေသည်။ ။

ဆိုရင်းဆိုရင်း ဈာန်ဝင်သွား၍ လားမသိ၊ မလိုတော့သော နောက်တစ်ပိုဒ်ကို သူတစ်ပတ် ပြန်ကျော့၍ ဆိုမိနေသေးသည်။ ။

“မင်းလည်း လွန်တာပေါ့ကွာ”

ဟု ကိုသက်၏ ထောပနာပြုခြင်းကို သူခံရ၏။

ကိုသက်က လက်ကနာရီကိုကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။ သူလည်း ရောယောင်ပြီးနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ချက်တီးကျော်နေပြီ ဖြစ်၏။

အဆောင်ပေါ်ကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ထွေးစံဖြူရဲ့ အခန်းက မီးလင်းနေဆဲလေ။

အဆောင်ပြန်ဝင်တော့ ကိုသက်က သူ့ အခန်းမှာ လိုက်အိပ်မည်ပြောသည်။ ။

အခန်းတွင်းဝင်လိုက်ပြီး မအိပ်ဖြစ်ကြသေးဘဲ သူနှင့် ကိုသက် ထိုင်စကားပြောနေစဉ် အောင်မြင့်ပါ အခန်းတွင်း ဝင်လာ၏။

“ကိုကြီး ဘယ်တော့ပြန်ဖြစ်မလဲ”

အောင်မြင့်၏ အမေးကို သန်ဘက်ခါလောက် ပြန်ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဟု ကိုသက်က ပြန်ပြောပြီး....

“ခိုင်ထွန်းရေ.... လုပ်ပါဦးဟ၊ ငါ့ဆေးပေါ့လိပ်ကြီး မရှိတော့ဘူး”

သူ့ဘက်သို့ ကုလားထိုင်ကို ဆွဲလှည့်ထိုင်ရင်း မေးသည်။ ။

“ရှိပါတယ် ကိုကြီးရ၊ နေ့ခင်းက ကျွန်တော်သိမ်းထားလို့ ပါ”

ပြောပြီး အံ့ဆွဲထဲမှ ကျားပျံမကောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကို လှမ်းပေး၏။

ကိုသက်က မီးခြစ်ဖြင့် အကြာကြီး မီးညှိပြီး နီရဲလာမှု တစ်ချက်ဖွာရှိုက်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းကောင်မလေးနဲ့ မင်းအခြေအနေ”

ကိုသက် သူ့ကိုမေးမှန်းသိသည်။ ။ ခိုင်ထွန်းက တဟဲဟဲရယ်ရင်း....

“အောင်မြင့်သာ မေးကြည့်တော့ ကိုကြီးရာ”

“အလကားကောင်ပါ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ဒီအရွယ်ရှိနေပြီစွဲအောင် မလုပ်နိုင် သေးဘူး”

“အံ့မယ်.... သူများကတော့ ပြောလိုက်တာ၊ မင်းကျတော့ရော”

အောင်မြင့်ကို သူပြန်ပြော၏။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူနဲ့ အနှုန့်ချည်းပဲ”

အခန်းတံခါးဖွင့်ပြီးဝင်လာသည့် စိန်အောင်က ပြော၏။

အံ့မယ်....သူများကို ပြောဖို့ လောက်ပဲ ကြည့်နေတဲ့ ကောင်၊ မင်းကျ
တော့ရော ခိုင်ထွန်း ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတဲ့ အေးအေးကို မရသေးဘူး
မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်တယ်ကိုကြီး၊ ဒီကောင် အေးအေးကို လိုက်နေတာကြာပြီ၊ အ
ခုထက်ထိ မစွဲသေးဘူး”

“ငါ့ညီအကြောင်း ငါအစင်းသိ အတွင်းသိပါကွာ၊ ဒီကောင် ငါ့လော
ကစွဲရင် ငါမပြောဘူး”

ကိုသက်က စိန်အောင်ကို ပြော၏။

စိန်အောင်နှင့် ကိုသက်က ညီအစ်ကိုအရင်း၊ သူတို့ နှစ်ဦးကြားထဲမှာ
မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိပြီး၊ မန္တလေးမှာ အထက်တန်းပြဆရာမ လု
ပ်နေ၏။

ကိုသက်နှင့်သူတို့ ခင်ရသည် မှာ လည်း စိန်အောင်နှင့် ပတ်သက်၍
ခင်ရခြင်းဖြစ်သည် ။ စိန်အောင်ရှိရာ အဆောင်သို့ ကိုသက်က ပစ္စည်းပ
စ္စယများ လာရောက်ပို့ရင်း ကြာလာတော့ ရင်းနှီး ခင်မင်မိခြင်း ဖြစ်သ
ည် ။

(၂)

သူတို့ အုပ်စုချင်း တွေ့ကြုံပုံကလည်း တကယ်တော့ ဘာမျှမဆန်း။

ကိုသက်လာလျှင် ညစဉ် မယ်ဒလင်နှင့် ဂစ်တာပိုက်ကာ သူတို့ အုပ်စု ကျောင်းဝင်းထဲရှိ အဆောင်ပေါင်းစုံသို့ သီချင်းလိုက်ဆိုကြစမြဲ။

ရတနာဆောင်နှင့် မာလာဆောင်က သူတို့ အဖွဲ့ကို ပုံမှန်ဆက်ဆံ သော်လည်း ထွေးစံဖြူတို့ အုပ်စုဖြစ်သည့် သီရိဆောင်ကတော့ သူတို့ အုပ်စု၊ မိုးအလင်းဆိုလျှင်လည်း တစ်ညလုံးသူတို့ ပါ တစ်ရေးမျှ မအိပ်ဘဲ ထိုင်နားထောင်တတ်သည် ။

ညဉ့်နက်လျှင် အစောင့်ဂိုရမ်းမှ တစ်ဆင့် သူတို့ အုပ်စုထံ လက်ဖက် သုပ်၊ ချင်းသုပ်၊ ချိုချဉ် ထုပ်နှင့် ရေပုလင်း အထိကျွေးမွေးပြီး ဆိုခိုင်း တီး ခိုင်း၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မိုးရွာလျှင် အဆောင်တွင်းမှ ထီးများ ပေးပြီး မိုးရွာကြီး ထဲမှာ ပင် ဆိုခိုင်းတတ် သည် ။

စတွေ့သည့် ညနေစောင်းကို မမေ့။

မတွေ့ခင်ညက သူတို့ အုပ်စုမိုးလင်းခါနီးထိ သီချင်းဆိုဖြစ်ကြသည် ။ ပြန်ခါနီးတွင် အစောင့် ဂိုရမ်းက ရောက် လာပြီး အပေါ်မှ ကောင်မ လေးတွေက စာပေးလိုက်ကြောင်း ပြောပြီး စာထုတ်ပေးသည် ။

သူ့လက်ထဲမှ စာကို အောင်မြင်က ယူပြီး ဂျပ်ဆင်မြက်ခင်းပြင်အလယ်ရှိ မီးတိုင်၌ စာကို သွားဖတ်သည်။ ။

စာထဲမှာ သူတို့ အုပ်စုအား မနက်ဖြန် ညနေ၌ ဧည့်ခံချင်၍ သီရိကဲင်တင်းမှ အရီးမြဲညွန့်ဆိုင်တွင် စောင့်နေရန် မှာ ထားသည်။ ။

ချိန်းထားသည့် ညနေ၌ ကိုသက် မလိုက်ဖြစ်။ မနက်ပိုင်းကတည်းက ပြည်ကို အလုပ်ကိစ္စ ဖြင့် ပြန်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အောင်မြင်ရယ်စိန်အောင်တို့ သွားဖြစ်ကြသည်။ ။

သူတို့ ထဲမှာ ထွေးစံဖြူက နှုတ်သွက် လျှာသွက်ပုံရပြီး ကျန်နှစ်ယောက်က အေးတိအေးစက်၊ ထွေးစံဖြူမှာ အသားဝါဝါညက်နှင့် အရပ်က ငါးပေ သုံးလက်မခန့် မြင့်ကာအချောဆုံးဖြစ်နေ၏။ အေးအေးကတော့ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်လှပပြီး အရပ်အနည်းငယ်ပုသည်။ ။ မသန်းဝင်းက သူတို့ အုပ်စုထဲ၌ အသားညိုညိုနှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်မို့ သူ့ကွယ်ရာ၌ အရှည်ကြီးဟု ခေါ်ဖြစ်ကြသည်။ ။

“ဘာသီချင်းနားထောင်မှာ လဲ၊ ဪ...ဒါထက် ဒီညကိုကြီးမရှိတော့ တင်ငွေနဲ့ ထွန်းသန်း ကို ခေါ်ခဲ့ရဦးမှာ”

“သူတို့ ကရော ဆိုတတ်လား”

ဟု မသန်းဝင်းက မေးသည်။ ။

“တင်ငွေကတော့ အတီးတစ်ခုပဲ ဒါပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး မဆိုးဘူး”

“ကိုတင်ငွေဆိုတာ ပဲခူးက လူကို ပြောတာ မဟုတ်လား”

အေးအေးမေးသည်။

“ဟုတ်တယ် သိလို့ လား”

“သိပ်တော့ မရင်းနှီးပါဘူး၊ ပဲခူးက ဆိုတော့ သိရုံတော့ သိတာပေါ့”

ဟု ပြောလျက် ဆိုင်ရှင်ကိုခေါ်ပြီး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ ညနေသူ
တို့ လူစုခွဲတော့ ခြောက်နာရီ ထိုးရန် ငါးမိနစ်သာ လိုတော့သည်။

“မင်းကို ထွေးစံဖြူကြည့်တာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ သိလားခိုင်ထွန်း”

အောင်မြင့်က ဆေးလိပ်ဖွာရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်လို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်တာလဲ”

စိန်အောင်က ခုတင်ပေါ် ပက်လက်လှန်ချရင်းပြန်မေး၏။

“ငါ့ကျိန်းသေပေါက်နီးနီး ပြောရရင်တော့.... တစ်နေ့နေ့ကျ
ခိုင်ထွန်းနဲ့ ထွေးစံဖြူ ငြိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်”

အောင်မြင့်က တိုနေပြီဖြစ်သော ဒူးယားစီးကရက်ကို တစ်ချက်ဖွာရှို
က်လိုက်ပြီး ပြာခွက်ထဲသို့ ပြာကို ခြွေကာ ပြောသည်။

သူကတော့ စာကြည့်စားပွဲတွင် စာရေးနေရင်း ဘာမျှမပြောဘဲ ငြိမ်
နေလိုက်သည်။

“ခိုင်ထွန်းကို ထွေးစံဖြူကြည့်တာ တစ်မျိုးကြီးဟု ထားပါတော့၊ မင်း
က မသန်းဝင်းကို တစ်ချက်တစ်ချက်စိုက်ကြည့်တာ ငါမြင်ပါတယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ ဒီ ပိန်ရှည်ကြီးကို ငါတော့ မကြိုက်ဘူး
မင်းသာကြိုက်”

စီးကရက်ကို ပြာခွက်ထဲ ထိုးခြေရင်း သူနှင့်အရှည်ကြီးကျမှ စရပါမည်လားဟု စိတ်ဆိုးဟန် ဖြင့်ပြောသည်။ ။

“ဟေ့ကောင်တွေ စကားသိပ်များ မနေနဲ့ ကိုးနာရီကျော်နေပြီ သွားရအောင်”

သူ့အပြောကို အောင်မြင်နှင့် စိန်အောင်က ဘာမျှ စကားမဆက်တော့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှ အနွေးထည်ကို ကောက်စွပ်ကာ ထလိုက်ကြသည်။ ။

ဒီညတော့ သူတို့ အုပ်စုနှင့်အတူ တင်ငွေနှင့် ထွန်းသန်းကိုပါ ခေါ်ပြီး ရတနာနှင့် မာလာဆောင်များကို မသွားတော့ဘဲ သီရိဆောင်သို့သာ ဦးတည်၍ ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

အဆောင်ရှေ့ ရောက်တော့ သူတို့ အလျင် ရောက်နှင့်နေပြီးသော အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို တွေ့ရသည်။ ။

သူတို့ က သူများ အဖွဲ့တွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကို စိုးပြီး ဘာမှ စ,မဆိုသေးဘဲ ကားလမ်း နားရှိ ဝင်ပေါက်၌ စုထိုက်ကာ သူများ တွေ ဂစ်တာတီးနေသည် ကို ငြိမ်၍ နားထောင် နေလိုက်၏။

“ထွေးစံဖြူတို့ အခန်းက မီးမဖွင့်ဘူး၊ အခန်းတံခါးလည်း ပိတ်ထားပါလားကွ”

တင်ငွေက ဘယ်အခန်းလဲဟု မေး၏။

ဒုတိယထပ် အလယ်ပေါက်နား၌ တံခါးပိတ်ထားသည့် အခန်းကို သူ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း....

“အဲဒီအခန်းက ထွေးစံဖြူနဲ့ အေးအေးအခန်း၊ ဘေးခန်းက မသန်းဝင်း အခန်း”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ။

“ဟေ့ကောင်....သူတို့ တွေ ငါတို့ ကို မြင်တယ်ဆိုရအောင် ဒီလောက် အဝေးကြီး လူလုံးကွဲပါ့ မလားကွ”

ဟု စိန်အောင်က မေးလိုက်၏။

“မင်းကလည်း အလိုက်တာလွန်ရော၊ ဘယ်က လာပြီး သေသေချာချာတော့ လူလုံးကွဲပါမလဲကွ၊ မင်းရဲ့ သွားပုံလာပုံ၊ ငါ့ရဲ့ သွားပုံလာပုံကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းကြည့်ပြီး အနီးစပ်ဆုံး မင်း၊ ငါ၊ အောင်မြင့်ဆိုပြီး ပြောတာနေမှာ ပေါ့၊ ငါတို့ တောင်မှ အပေါ်က သူတို့ ထွက်ရပ်ပြရင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ သေသေချာချာ သိလို့ လား လူပုံဖမ်းကြည့်ပြီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆို ခွဲရတဲ့ ဥစ္စာ”

သူ့ အပြောကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး အင်းပညာရှိ သူ့ ထဘီကြီးပြောတော့လည်း မှန်တာ ပဲဟု နောက်သည် ။

ခဏအကြာ၌ ဂစ်တာတီးနေသော အုပ်စုများ ပြန်သွားကြသဖြင့် ဝင်းခြံနားရှိ တံခါးပေါက် ရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်ကြသည် ။

ထိုင်ထိုင်ချင်း အောင်မြင့်က တစ်ပုဒ်ဆိုသည် ။ သီချင်းမဆုံးခင် ထွေးစံဖြူတို့ အခန်းတံခါး ဖွင့်ကာ အေးအေးထွက်လာသည် ကို ပထမ တွေ့ရ၏။

သူထွက် လာပြီး နောက်မှ ကပ်လျက် ထွေးစံဖြူနှင့် မသန်းဝင်းထွက် လာကာ၊ ဝရန်တာရှိ သံဆန်ခါကို ကိုင်လျက် ရပ်နေကြသည် ကို လှမ်း တွေ့ရသည် ။

အောင်မြင့်ဆိုပြီးတော့၊ သူက စိမ်းလဲ့ညို တီးကွာဟု အောင်မြင့်ကို ပြောပြီး အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ထကာ သံတံခါးနားသို့ သွားပြီး သီချင်း

ဆိုသည်။ ။

သူဆိုပြီး ခဏအကြာ၌ ဆေးပေါ့လိပ် မီးညှိဖွာရှိုက်နေစဉ် အစောင့်
ဂိုရမ်းရောက် လာပြီး ပုဏ္ဏရိပ်ပင် စည်းရိုးကြားမှ ဟော့ကောင်လေးဟု
အောင်မြင်အား လှမ်းခေါ်သည်။ ။

အောင်မြင်က ကဗျာကသိ ထသွားပြီး ဘာလဲဟု မေးသံကြားရ၏။
အစောင့်ဂိုရမ်းက အောင်မြင်ကို အထုပ်တစ်ထုပ် လှမ်းပေးသည် ကို
တွေ့သည်။ ။

အထုပ်ပေါ်၌ စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရပြီး သူက စာကို ယူကာ သူတို့
အုပ်စု ကြားအောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်ပြလိုက်သည်။ ။

ကိုခိုင်ထွန်း

ကျွန်မတို့ ခုနက စိမ်းလဲ့ညို သီချင်းကို ဘယ်သူဆိုတာလဲတော့ မသိ
ဘူး၊ အရမ်းနားထောင်လို့ ကောင်းတာပဲ၊ နောက်ပြီး တက္ကသိုလ်မှာ ဝေ
တဲ့ နှင်း သီချင်းကတော့ ရင်ထဲမှာ စွဲနေအောင် ခံစားရပါတယ်၊ ဆက်ပြီး
ကျွန်မတို့ အုပ်စုနားထောင်ချင်တာ.... တက္ကသိုလ် ကျောင်းက
ငွေလဝန်းနဲ့ မောင့်လပြည့်ဝန်း သီချင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ကိုခိုင်ထွ
န်းတို့ ကို အမိနဲ့ပေးပြီး သီချင်းဆိုတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ နော်၊ နားထောင်ချ
င်တဲ့ ဆန္ဒရှိလို့ ပါ၊ နောက်ပြီး ကိုခိုင်ထွန်းတို့ အုပ်စု ဆာရင်စားဖို့ လက်ဖ
က်သုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အဆင်ပြေအောင် ချဉ်ငန်စပ်
တော့ လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ၊ ကောင်းမကောင်းတော့ မသိဘူး၊ မကောင်း
လည်း ကောင်းတယ်ပြောရမှာ ပဲနော်.....

ထွေးစံဖြူနှင့်အဖွဲ့

သူ့အသံဆုံးသည် နှင့် အောင်မြင်က...

“မနက်ဖြန်ကျ သူတို့ ကိုပြောကွာ၊ လက်ဖက်ချည်းမရဘူးလို့
ရေခွေးကြမ်းလဲပါဦးမှ လို့ ”

“ဟေ့ကောင်အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ၊ ကျွေးတာစား တော်ကြာ ကျွေး
တဲ့ လူ စေတနာ ပျက်နေဦးမယ်”

စာခေါက်ကို အိတ်ထဲထည့်ရင်း ပြော၏။

“တွေ့လား....သူ့ကောင်မလေးထိတော့ နာတတ်လိုက်တာ”

ဟု စိန်အောင်အား ခပ်တိုးတိုး လှမ်းပြောသံကို သူနားစွန့်နားဖျား
ကြားရသည် ။

တင်ငွေက တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလဝန်းကို၊ မင်း....ဆိုမလားဟု
စိန်အောင်ကို မေးသည် ။

စိန်အောင်က ‘မင်းပဲဆိုပါကွာ’ ဟု ပြန်ပြော၏။

ချိုပြုံး သီဆိုထားသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ငွေလဝန်း သီချင်းကို
တင်ငွေက သံနေသံထား ဖြင့် ဆိုလိုက်သည် ။

သူ့သီချင်းသံ အဆုံး၌ အားလုံး၏ ရင်မှာ စွဲနင့်နေအောင် ခံစားကျန်ခဲ့
ရ၏။

အဲသည် ညက ကောင်းကင်မှာ လည်း လပြည့်ဝန်းကသာနေသည် ပဲ

။

(၃)

“မင်း လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့လား”

ဦးချစ်ဆိုင်တွင်း အလျင်ရောက်နှင့်နေသော စိန်အောင်က သူ့ကို မေးသည် ။

“အေး....အောင်မြင့်တို့ ရော မရောက်သေးဘူးလား....”

စိန်အောင်က စားပွဲထိုး ကောင်လေးအား နောက်ထပ် လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ တစ်ခွက်ဟု မှာ ပြီးမှ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြန်ပြောသည် ။

“ငါထွက်လာတော့ ဒီကောင် အိပ်ရာက မထသေးဘူး”

သူက စားပွဲပေါ်က ရေနွေးကြမ်းအိုးကို ကောက်ကိုင်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲသို့ နည်းနည်း ငဲ့ထည့်ကာ ပန်းကန်လုံးကို ကျင်းပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်သည် ။

စားပွဲထိုးကောင်လေးက သူတို့ ဝိုင်းအကြောင်းသိနေသူ ဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ နှင့် အတူနှင်းဆီဆေးပေါ့လိပ် ဖက်ဖြူဖြူနှစ်လိပ် ပါ တပါတည်း ယူလာ၏။

သူကဆေးပေါ့လိပ်ကို လှမ်းယူပြီးတစ်လိပ်ကို စိန်အောင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည် ။ သူ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခေါင်းဘက်မှ ပါးစပ်ဖြင့် တစ်ချက်ကိုက်ဖဲ့လျက် ဆေးလိပ်ခေါင်းကိုပါ ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာ ဖင်စီခံကို

လက်ညှိုးဖြင့် ခြစ်ထုတ်လိုက်၏။ ပြီးမှ အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲကို ဆေး
လိပ်ဖင်စီခံကို အနည်းငယ်နှစ်ပြီး မီးညှိဖွာရှိုက်၏။

“ညက မင်းစာကျက်ဖြစ်လား”

မီးခိုးကို အဝေးသို့မှုတ်ထုတ်ရင်း စိန်အောင်ဘက် လှည့်ကာမေး၏။

“ဘယ်ကလာ ကျက်ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ညကမင်းတို့ နဲ့ ပြန်လာတော့ အ
တော် ညဉ့်နက်နေပြီးဘဲဟာ၊ ငါ့ကျတော့ မေးတယ် မင်းရောကျက်ဖြစ်
လို့ လား”

“ငါ့ကိုယ်တိုင် မကျက်ဖြစ်ဘဲ မင်းကိုမေးပါ့မလားကွ၊ ဒါပေမဲ့
အများကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ နည်းနည်းပဲ ဖတ်ဖြစ်တယ်”

ပြောနေစဉ်မှာ ပင် ငါ့ကျတော့မနိုးဘူး၊ မင်းတို့ ချည်းဘဲ အစောကြီး
သောက်တယ်ဆိုပြီး အောင်မြင် သူတို့ ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည် ။ အိပ်ရာ
ထမျက်နှာသစ်ပြီး ခေါင်းဖြီးခွဲရဟန်မတူ။ သူ့ ဆံပင်တို့ သည် ရှုပ်ပွ၍
နေ၏။

“ဟေ့ကောင်...ကျက်သရေမရှိ မင်္ဂလာမရှိနဲ့ စောစောစီးစီး လာ
ဟောက်မနေနဲ့ ၊ တို့လို သောက်ချင်ရင် စောစောထပါလား”

စိန်အောင်က ပြန်ဟောက်သည် ။

အောင်မြင်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ဘေးစားပွဲမှာ သွားယူပြီး သူ
တို့ ဝိုင်း၌ ဝင်ထိုင်သည် ။

တစ်ဆက်တည်းဘေးမှ ဖြတ်သွားသော စားပွဲထိုးလေးအား လက်ဖ
က်ရည် တစ်ခွက် ချို့ပေါ့ဟု လှမ်းမှာ ပြီး....

“ဟေ့ကောင်.....ငါအခုမနက် ဂျက်ဆင်နောက်မှာ အေးအေးတို့ နဲ့

တွေ့တယ်၊ မင်း ထွေးစံဖြူ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက်ဘူးလို့ ပြောတယ်”

သူ့ကို ရည်ညွှန်းပြောမှန်း ခိုင်ထွန်း သိသည်။ ။

ကြားရသည့် စကားဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ရတော့ ဘာသာ အံ့ဩမိပြန်သည်။ ။

“ညတုန်းက ငါတို့ တွေ့တော့ အကောင်းပါ၊ ဘယ်နှယ့်အခုမှ နေမကောင်းဖြစ်တာတုန်း”

“မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေအကြောင်းဘာမှ မသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ၊ သူတို့ က ညဘက် နေကောင်းပေမယ့် မနက်ကျမကောင်းဖြစ်ချင်ဖြစ်တာ၊ ဟိုကွာ တစ်လမှာ တစ်ခါတော့ သူတို့ ကျောင်းပျက်တတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီလောက်ပြောရင် ပညာရှိ တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါ သဘော ပေါက်တယ်....”

တဟားဟားရယ်ရင်း စိန်အောင်က ပြန်ပြော၏။

သူတို့ နှစ်ဦး ရွတ်နောက်နောက် ပြောနေပေမယ့် သူ မရယ်မမောပါ။ အကြီးအကျယ် ဖျားနာ နေမကောင်း ဖြစ်နေမှာ လားဟု စဉ်းစားရင်း တွေးပူမိပြန်သည်။ ။ သိစကျမ်းစနှင့် သည် နှယ် ပူပန်တတ်သည့် စိတ်ဖြင့် မလုံမလဲဖြစ်ရပြန်၏။

ကိုယ်နှင့်ဘာမှ မပတ်သက်သေးသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် သည် မျှအထိ ပူပန်သောက ဘာကြောင့် ဖြစ်ရပါသလဲလေ။

“မင်း ညနေပြန်လာချိန်ကျ သွားတွေ့ပါလား”

အောင်မြင့်၏ စကားကြောင့် အောင်မြင့် မျက်နှာကို မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။ ခါတိုင်းနှယ်စကား တို့ က မသွက်လက်။

အောင်မြင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်။ ရင်ထဲမှာ တော့ တင်းခနဲ ဖြစ်သည်။ ။

ညနေ လေးနာရီခွဲတော့ သီရိအောင် ဆင်ဝင်အောင်သို့ ရောက်နေသည့်အဖြစ်ကို ဘာသာ မအံ့ဩတော့။ တစ်နေကုန်ပင် အတွေးမှာ ထွေးစံဖြူက လွှမ်းမိုးထားသည် ပဲ။ တွေ့ချင်မြင်ချင်စိတ်က ရင်ထဲမှာ နှိပ်စက်ပြီ။

တက္ကသိုလ်မှာ နေလာတာ နောက်ဆုံးနှစ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါမျှခုလို မိန်းကလေးဆောင်သို့ တစ်ဦးတည်း လာရောက်မတွေ့ခဲ့ဖူးပေ။ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ခုန်ချင်လာ၏။

စိန်အောင်နှင့် အောင်မြင်ကို သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သော်လည်း လှည်းတန်းဘက်သွားစရာရှိ၍ ဟု အကြောင်းပြကာ နှစ်ဦးသား အစောကြီးကတည်းက လစ်ထွက်သွားကြ၏။

အခန်းနံပါတ်(-----) က ထွေးစံဖြူကို တွေ့ချင်လို့ ပါဟု ခေါ်ခိုင်းထားသော်လည်း ခုချိန်ထိ ပေါ်မလာသေး။ သူ့လိုပင် ဘယ်အခန်းက ဘယ်သူဘယ်ဝါကို ခေါ်ပေးပါဟု ဂိုရမ်းကိုခေါ်ခိုင်းသော ကျောင်းသားတွေက အများ အပြားပင်။

ခဏအကြာတွင် အစောင့် ဂိုရမ်းပြန်ထွက် လာပြီးသူ့ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လာကာ ကောင်လေး ခဏစောင့်နေဦး လာလိမ့်မယ် ဟု ပြောရှာ၏။

ဂိုရမ်း ပြန်အထွက်မှာ ပင်.....

“ကိုခိုင်ထွန်း ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

မေးသံနှင့်အတူ ထွေးစံဖြူကို ကိုယ်ပေါ်၌ အနက်ရောက် သိုးမွေးဆွယ်တာ ထပ်ဝတ်ပြီး နှာရှူဆေးဘူးကို လက်မှ ကိုင်လျက်သား တွေ့ရသည်။ ။

“မကြာသေးပါဘူး”

ဟု ရယ်ပြောပြီး နေမကောင်းလို့ ဆိုဟု ထပ်မေးမိ၏။

“ညက နည်းနည်း အအေးမိတာပါ။ ကိုခိုင်ထွန်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“မနက်က အောင်မြင့်နဲ့ အေးအေးကို တွေ့တော့၊ ထွေးစံဖြူ နေမကောင်းလို့ ကျောင်းမတက် ဘူးလို့ ပြောတယ်တဲ့ ၊ အောင်မြင့်က ပြန်ပြောပြလို့ စိုးရိမ်ပြီးလာတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါင်းကိုက် လို့လား”

ခေါင်းအကိုက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်အူရိုန် နည်းနည်းရှိတော့ လူကမလန်း ဖြစ်နေတာပါ”

“ဘာဆေးသောက်ပြီးပြီလဲ၊ ဆေးရော သွားမထိုးဘူးလား၊ ဘယ်ဒီလို နေလို့ ဖြစ်မလဲ”

စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် စကားများ စွာကို ပြောလိုက်မိသည် ။ ထွေးစံဖြူက ပြုံးနေရင်းက ဆင်ဝင်အောက် အုတ်ခုံပေါင်ပေါ်သို့ တင်ပါးချထိုင်လိုက်သည် ။ မနက်ကတော့ အင်နာဂျပ်ဆင် ဆေးပြား သောက်ထားတယ်၊ ဆေးတော့ မထိုးဘူးလေဟု ပြန်ပြော၏။

“ဟာ....ဆေးမထိုးဘဲနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးခန်းမှာ ဆေးသွားထိုးလိုက်ပါလား” “ဟင့်အင်း.....မနက်ဖြန်လောက်ဆို ကောင်းသွားမှာ ပါ၊ ဆေးထိုးမခံရဲဘူး ဒီညသောက်စရာ ဆေးပြားလည်း ကုန်ပြီလေ”

သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီးပြရင်း ကလေးတစ်ဦးနှယ် ထွေးစံဖြူက ပြောနေသည် ။

“ဟာ....ခက်တာပဲ၊ ဒါဆိုခဏနေဦး၊ ကျွန်တော်အခု အပြင်သွားပြီး ဆေးဝယ်လိုက်မယ်” ပြောပြီး အဆောင်အပြင်သို့ အပြေးအလွှား ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ထွေးစံဖြူကကြောင်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ‘စောင့်နေနော်’ ဟု နောက်ပြန်လှည့်ပြီး သူပြောလိုက် မိသည်။ ။

ချက်ချင်းပင် အပြင်ဆေးခန်းသို့ သွားကာ အင်နာဂျက်ဆင်ဆေးပြားများ နှင့် ပါရာစီတမော့ ဆေးပြားတချို့ကို ဝယ်ကာ အမြန်ပြန်လာ၏။

အဆောင်အောက်၌ ထွေးစံဖြူကို အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်လျက်သား ပြန်တွေ့ရ၏။

လက်ထဲသို့ ဝယ်လာသော ဆေးပြားများကို ထည့်ပေးရင်း ဆရာဝန်ပြဖို့ ကောင်းတာ၊ ဆေးက ရမ်းသောက်လို့ မကောင်းဘူးဟု ပြောမိ၏။ ထွေးစံဖြူ နားထောင်နေဆဲ။

“အဲဒီဆေးတွေ သေသေချာချာ မေးစမ်းပြီးမှ သောက်နော်၊ ဒါထက် ဘာစားပြီးပြီလဲဟင်”

“စားချင်စိတ်မရှိလို့ ဘာမှ မစားဘူး”

ဟု ထွေးစံဖြူ ပြန်ဖြေသည်။ ။

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ မသန်းဝင်းနဲ့ အေးအေးတို့ ရောဟု မေး၏။

“သူတို့ တွေ အပြင်သွားကြတယ်၊ အဆောင် ပိတ်မီ ပြန်လာတော့မှာပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ စိုးရိမ်လို့ လာတွေ့တာ”

ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့၏။

ထွေးစံဖြူနောက်မှာ ကျန်ရစ်နေခဲ့သော်လည်း နှလုံးသားထဲမှာ ခိုတွဲ
တွယ်ငြိ၍ ပါ လာပြီဟု သိလိုက်ချိန်၌ ရင်သည် လှုပ်လှုပ် ခုန်ချင်လာ၏။

အဆောင်ကို မပြန်သေးဘဲ လှည်းတန်းဈေးသို့ သွားကာ ပလတ်စတစ်
အိတ်ဖြင့် ကော်ဖီက တစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးနှင့်အတူ အခြားပလတ်စတစ်
အိတ်၌ ဆန်ပြုတ်အသားမပါဘဲ တစ်ခွက် ဝယ်ကာ သီရိဆောင်သို့
တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့သည် ။

အဆောင်ရှေ့ ရောက်တော့ ခြောက်နာရီ ထိုးပြီမို့
အဆောင်ဝင်းတံခါး ပိတ်တော့မည် ဖြစ်သည် ။ သူခဏရပ်ပြီး စဉ်းစား
နေစဉ် အဆောင်ရောက် နောက်ကျ၍ အဆောင်အတွင်းဝင်မည့်
ကျောင်းသူတစ်ဦးကို တွေ့ရသည် ။ အခန်းအမှတ်(-----) က ထွေးစံဖြူ
ကို ဒီပစ္စည်းလေးတွေ ကျေးဇူး ပြုပြီး ပေးပေးပါဟု ပြောကာ အကူအညီ
တောင်းကြည့်သည် ။ ကျောင်းသူလေးက ဆတ်ခနဲယူပြီး ကသုတ်ကရ
ကံနှင့် အဆောင်တွင်းသို့ ဝင်သွားတော့၏။

သူက အဆောင်ရှေ့ သံတံခါးနားမှာ ရပ်လျက် စောင့်နေ၏။ ငါးမိနစ်
ခန့်အကြာတွင် ထွေးစံဖြူ အပေါ်ထပ်စင်ကြီးမှ နေ၍ သူပေးထားသော အ
ထုပ်များကို မြှောက်ပြပြီးရကြောင်း လက်ဟန် ခြေဟန် ဖြင့် ပြသည် ကို
သူမြင်ရ၏။

သူက ပြန်တော့မည်ဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပြန်၍ ပြကာ ဂျပ်ဆင်
ဘက်သို့ ဦးတည်လျှောက် ခဲ့သည် ။

အလိုလိုနေရင်း ရင်မှာ မောလာ၏။ သူမြန်မြန် နေကောင်းပြီး ကျော

င်းပြန်တက်နိုင်ပါစေဟု စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိပြန်သည် လေ။

သံယောဇဉ်တစ်ရိပ် တင်းငြိလား၊ ချစ်ခြင်းကိုဘယ်သူတားနိုင်မတဲ့
လဲ ထွေးစံဖြူရယ်....

*